

РЕШЕНИЕ

№ 28968

гр. София, 17.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 14.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **7579** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 и чл. 44, ал. 8 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на М. У. А., гражданин на С., с ЛНЧ [ЕГН], настанен в СДВНЧ – Б., срещу Заповед УРИ № 5392 ПАМ - 304 от 31.05.2026 г. за принудително настаняване на чужденец в специален дом за временно настаняване на чужденци при дирекция „Миграция“ на Главен оперативен дежурен началник 03 сектор при ООДЦ - СДВР.

В жалбата са изложени твърдения за незаконосъобразност на обжалвания административен акт, поради нарушение на материалния закон и в противоречие с принципа за съразмерност. Липсва индивидуална оценка и фактически основания, обосноваващи необходимостта от задържане в СДВНЧ. Счита, че е лице, което е подало молба за международна закрила и има статут на търсещ закрила и има право да остане на територията на България до приключване на производството по молбата му. Самото обстоятелство, че е търсещ закрила, не е достатъчно основание да бъде задържан с цел връщане или извеждане от страната. Според жалбоподателя издаването на заповедта за задържане при наличие на висящо производство по международна закрила е незаконосъобразно и противоречие на националното и европейското право. Липсват конкретни мотиви относно личността на жалбоподателя, поведението му, конкретния риск от укриване, не са изложени факти, които да обосновават опасност от укриване или осуетяване на производството. Не са посочени нови факти, от които да се изведе извод, че по-лека мярка би била неефективна. В открито съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът – Началник 03 сектор при отдел „Оперативен дежурен център“ – Столична дирекция

на вътрешните работи (ООДЦ – СДВР), се представлява от юрисконсулт И., който оспорва жалбата. Представя писмени бележки. Претендира разноски и прави възражение за евентуално претендирания от насрещната страна адвокатски хонорар.

Административен съд –София-град, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С оспорената Заповед УРИ № 5392 ПАМ - 304 от 31.05.2026 г. е наложена принудителна административна мярка „Принудително настаняване на чужденец в Специален дом за временно настаняване на чужденци при Дирекция „Миграция“ на М. У. А., гражданин на С., на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ. Фактическите мотиви на началника на отдел „Миграция“ СДВР – МВР са: „за това, че е налице опасност от укриване на чужденеца и съгласно мотиви, изложени в приложена по делото Докладна записка рег. № УРИ № 5392р – 325/31.05.2026г. с цел организиране на връщането до отпадане на пречките и създаване на необходимата организация по изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка“. Срокът е ограничен на не повече от 6 месеца от датата на фактическото настаняване.

Видно от докладна записка № УРИ № 5392р – 325/31.05.2026г. на 31.05.2026г. около 10:00 часа, е получен сигнал от ОДЧ на ОЗ РУ за това, че служители на СДВР в района на „Женски пазар“, са задържали чужд гражданин с отказан статут на бежанец. Направена му е идентификация с мобилно устройство в А. - гранична подсистема, при която е установено, че има предишна регистрация с № BD 213977 с имена М. У. А., [дата на раждане], гражданство С..

При направените справки с И. на МВР е установено, че за чуждия гражданин има издадена заповед № 5382з-669/02.11.2024 год. на Началник сектор „Миграция“ - ОДМВР Б. за налагане на принудителна административна мярка „Връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“

При направена справка в АИС-Бежанци е установено, че с решение №2859/31.03.2025год. на Председателя на ДАБ на лицето му е отказан статут. Решението е обжалвано пред АССГ.

С решение № 4899/25 АССГ отхвърля жалбата на М. У. А. срещу решение № 2859/31.03.2025год. на Председателя на ДАБ. Решението е обжалвано пред ВАС. С решение № 439/16.01.2026 ВАС оставя в сила решение № 4899/25 на АССГ. Решението е окончателно. При направени справки в АИС-МВР е установено, че лицето е обявено за ОДИ от ОМ - СДВР с телеграма №[ЕИК].

Разяснено му е, че е незаконно пребиваващ и трябва да се завърне в страната си по произход. Същият заяви категорично, че няма да се завърне в страната си по произход, отказва да изпълни наложения му ПАМ и ще остане в Република България.

Административният орган е възприел изявлението на чуждият гражданин като опасност от укриване, която го е мотивирала да издаде оспорената заповед на 31.05.2026г. чуждият гражданин е настанен в СДНВЧ.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като депозирана в законовия 14-дневен срок от връчване на индивидуалния административния акт. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност.

По същество жалбата е неоснователна.

Заповедта е издадена от компетентен административен орган, в кръга на предоставените му правомощия, съгласно чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ – Главен оперативен дежурен началник ОЗ сектор при ООДЦ - СДВР, за компетентността на който са приложени Заповед № 513з – 9426 / 06.12.2018 г. на Директора на СДВР. С последната посочена заповед директорът на СДВР, на основание чл. 44,

ал. 1 от ЗЧРБ е оправомощил главен оперативен дежурен, началник на 03 сектор при ООДЦ – СДВР да издава заповеди за ПАМ.

Актът е издаден в предписаната от закона форма и е мотивиран от фактическа и правна страна, включително с мотивите в Докладна записка рег. № 5392р-325/31.05.2026 г. на младши полицейски инспектор в група „А.“ на сектор „Незаконна миграция“, към отдел „Миграция“ - СДВР, приложена по делото.

В хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено да са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил заповед в противния смисъл.

В настоящия случай не е спорно, че към момента на провеждане на съдебното производство не е изтекъл предвиденият в разпоредбата на чл. 44, ал. 8, изр. 3 ЗЧРБ максимален срок на задържане (6 месеца), съответен на стандарта по чл. 15, пар. 6 от Директива 2008/115/ЕО.

Неоснователно е твърдението в жалбата, че оспорената заповед е бланкетна и немотивирана. Като правни основания в същата са посочени разпоредбите на чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ. В чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ са посочени правните основания при наличието на които чужденец може да бъде настанен временно в Специален дом за временно настаняване на чужденци към дирекция "Миграция" – МВР. Съгласно цитираната разпоредба в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, в случая "връщане до страна на произход", възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ с цел организиране на връщането или експулсирането. Принудително настаняване се разпорежда и в случаите, когато чужденецът не изпълнява условията на наложените по ал. 5 обезпечителни мерки. В ал. 8 от същата разпоредба е предвидено, че настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца. Според нормата на чл. 44, ал. 10 от ЗЧРБ, настаняването на чужденци в Специалните домове за временно настаняване се извършва въз основа на заповед за принудително настаняване, издадена от компетентния орган по ал. 1, като в заповедта следва да е посочено основанията за прилагане на тази мярка.

В оспорената заповед е посочено, че е налице опасност от укриване на чужденеца, като същата препраща към мотивите изложени в Докладна записка УРИ 5392р-325 от 31.05.2026 г. на служител на сектор "Незаконна миграция" при отдел "Миграция" – СДВР, която е неразделна част от административната преписка. В докладната записка подробно са описани фактическите основания послужили на административния орган за прилагане на мярката – настаняване в СДВНЧ.

Изрично е посочено, че при направена справка в И. на МВР е установено, че лицето има издадена заповед № 5382з-669 от 02.11.2024 г., издадена от началник сектор „Миграция“ – ОДМВР Б., с която е разпоредено „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, както и това, че при справка в АИС -Бежанци е установено, че спрямо чужденеца има влязло в сила Решение за отказан хуманитарен статут с № 2859/31.03.2025 г. на председателя на ДАБ-МС. С решение №4899/25 АССГ оставя в сила решение №2859/31.03.2025год. на Председателя на ДАБ. Решението е обжалвано пред ВАС. С решение №439/16.01.2026 ВАС оставя в сила решение №4899/25 на АССГ. Решението е окончателно. При направени справки в АИС-МВР се установи, че лицето е обявено за ОДИ от ОМ- СДВР с телеграма №[ЕИК], като тези обстоятелства не се оспорват от жалбоподателя. Посочено е също така, че на чуждия гражданин е разяснено на разбираем за него език, че е незаконно пребиваващ в страната и трябва да се завърне в страната си по произход. Въпреки това, същият категорично е отказал да изпълни наложеният му ПАМ, като е заявил, че няма да се завърне в страната си по произход и ще остане в Република

България.

В случая не се спори, че по отношение на жалбоподателя има влязло в сила решение № 2859/31.03.2025 г. на председателя на ДАБ, с което му отказан бежански и хуманитарен статут. Допълнително същият изрично е заявил, че няма да изпълни наложената ПАМ за връщане в страната си на произход – С. и това, че ще остане в Република България.

Предвид изложеното, настоящият състав приема, че са налице материалноправните предпоставките регламентирани в чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ. Фактическите констатации, направени от органа обосновават извод, че към момента на издаване на заповедта е била налице реална опасност чужденеца да се укрие (по смисъла на § 1, т. 4в ЗЧРБ) и по този начин да бъде осуетено изпълнението на приложената по отношение на него ПАМ. В конкретния случай са безспорно установени описаните в докладна записка обстоятелства, а именно, че лицето е с отказан хуманитарен статут, отказва да се върне в страната по произход, лично заявява, че ще остане в Република България.

Съдът не споделя и изложеното за прилагане на по-лека мярка. Нормата на чл. 15, § 1 от Директива 2008/115 изисква, освен посочената специална цел и алтернативно приложени предпоставки, да е установено, че не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки. Няма данни да разполага с адрес в страната, което е довело до обявяването му за общодържавно издирване, няма парични средства, близки или роднини, както и валидни документи. Всичко това прави невъзможно налагането на някоя от по-леките обезпечителни мерки, изброени в чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ. В случая съвкупната преценка на всички факти обосновава извода, че други, по-леки принудителни мерки не могат да бъдат приложени по отношение на жалбоподателя. Предвид изложеното съдът приема, че е изпълнено и изискването на чл. 15, § 1 Директивата да не може да се приложи ефективно друга достатъчна, но по-лека ПАМ.

С оглед изложеното, съдът приема, че не са налице основания за незаконосъобразност по смисъла на чл. 146 АПК, поради което жалбата следва да се отхвърли, като неоснователна.

Предвид изхода на делото и своевременно направеното искане за присъждане на разноски от ответника, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 105 евро, определен съгласно чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Мотивиран от горното, АССГ, Първо отделение, 45 - ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. У. А., гражданин на С., с ЛНЧ [ЕГН], настанен в СДВНЧ – Б., срещу Заповед УРИ № 5392 ПАМ - 304 от 31.05.2026 г. за принудително настаняване на чужденец в специален дом за временно настаняване на чужденци при дирекция „Миграция“ на Главен оперативен дежурен началник 03 сектор при ООДЦ - СДВР.

ОСЪЖДА М. У. А., гражданин на С., с ЛНЧ [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 105 (сто и пет) евро за разноски за юрисконсултско възнаграждение. Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.